

OBČASNÍK

JAMU

JANÁČKOVA AKADEMIE MÚZICKÝCH UMĚNÍ V BRNĚ

2007/I

Brněnské univerzity a konference EUA v Brně

V říjnu loňského roku vyvrcholila téměř dvouletá snaha rektorů brněnských univerzit naplnit myšlenku konání prestižní konference Evropské asociace univerzit (EUA – European University Association) v Brně. Tyto konference se konají každoročně (jarní a podzimní) v různých městech od roku 2001, kdy vznikla EUA spojením Association of European Universities (CRE) a The Confederation of European Union Rectors' Conferences. O hostiteli na základě žádosti a tím i o místě konání, tématu konference a jejím programu rozhoduje EUA. Hostitelem je vybraná univerzita, která organizuje oficiální, společenskou i poznávací část konference. Uvážíme-li, že EUA má v současnosti již 777 členů ze 45 evropských zemí včetně významných evropských univerzit a konání konference je prestižní záležitostí, je zájemců mnoho a konkurence je velká. Výběr Brna komplikoval ještě požadavek EUA na letecké spojení se sídelním městem univerzity.

Skutečnost, že Brno bylo vybráno a že konference se úspěšně uskutečnila, je významnou událostí s širokým evropským dosahem. Do Brna přijelo přes 280 delegátů ze 33 zemí, z toho více než 100 rektorů univerzit. Brno se tak přiřadilo k několika evropským městům, jakými jsou např. Hamburk, Uppsala, Maastricht, Bristol, která již konferenci hostila. Proti běžnému programovému formátu měla brněnská konference několik zajímavostí a zvláštností.

Dokončení na straně 2

uvnitř čísla:

Evropský program KULTURA

Za Jiřím Skovajsou

Soutěž Leoše Janáčka
se otevírá světu

Cena ministryně
studentovi JAMU

Mozart versus Salieri
v Komorní opeře

Klauni z DIFA v Moskvě

Essen shakespearovský

BURANTEATR

Knihovna JAMU zvedá latku

Rozhovor
s Arnoštem Goldflamem

Global versus Local

Jak asistovat Janu Kačerovi

— Na počátku nového roku přijal primátor města Brna Roman Onderka pozvání rektora JAMU Václava Cejпка k návštěvě naší školy (na snímku s kvestorkou Lenkou Valovou a prorektorem Miroslavem Plešákem)

První významnou událostí v roce 60. výročí JAMU je udělení titulu Doktor honoris causa významnému dirigentovi Zdeňku Mácalovi dne 6. 2. 2007.

K jubileu se připravuje rovněž vydání publikace VIVAT ACADEMIA II, která shrne výsledky naší práce za posledních 10 let. O grafickou úpravu se stejně jako u předchozí knihy k půlstoletí JAMU postará Josef Ruszelák, který je také autorem emblému k sedesátinám školy.

Největší zvláštností bylo, že žádost o pořádání předložily brněnské univerzity, a ty se po prosazení a obhájení žádosti staly hostitelem konference. Brněnské univerzity je oficiální označení pro 6 brněnských vysokých škol univerzitního typu (JAMU, MU, MZLU, UO VFU, VUT), které jsou členy Brněnského centra evropských studií (BCES), a toto označení je vymezeno v dodatku zakládací smlouvy. Je vhodné připomenout, že zákon o vysokých školách dává nyní možnost těmto vysokým školám mít ve svém názvu označení „univerzita“, popřípadě z něho odvozené tvary. Členy BCES jsou také Statutární město Brno a Jihomoravský kraj, kteří konferenci významně podporovali. Smluvně formalizované vztahy brněnských univerzit s městem a krajem v rámci BCES vedly také při jednáních mezi zástupci EUA a brněnských univerzit k dohodě o tématu konference: „European Universities as Catalysts in Promoting Regional Innovation“.

Zajímavostí a zvláštností brněnské konference, která souvisí se členstvím v EUA, byla také aktivní účast JAMU. Členy EUA jsou na základě žádosti po projednání a rozhodnutí orgány EUA jednotlivé univerzity a národní konference rektorů. Členství jednotlivých univerzit je vázáno striktně na úspěšné uskutečňování doktorského studia a na doporučení předsedy národní rektorské konference. Mezi stávajícími

členy EUA dominují s ohledem na tradici vysoké školy, v jejichž názvu se vyskytuje v nějakém tvaru slovo „univerzita“. JAMU jako samostatná umělecká vysoká škola členem EUA není, stejně jako ostatní české, ale i mnohé zahraniční umělecké vysoké školy. JAMU je však členem České konference rektorů, která je členem EUA od jejího vytvoření v roce 2001. Proto je JAMU členem EUA nepřímou, a to prostřednictvím ČR. Právě partnerská a rovnoprávná účast JAMU na konferenci EUA byla ukázkou pojetí českého vysokého školství, jehož univerzitní sektor nerozlišuje oborové zaměření – umělecké činnosti jsou ve vysokoškolském zákoně explicitně vymezeny ve výčtu tvůrčích činností. V Evropě i ve světě mají často umělecké vysoké školy odlišné postavení v rámci národní vysokoškolské legislativy, většinou se neoznačují jako univerzity a s ohledem na tradici a specifický charakter umělecké sféry upřednostňují jiné evropské vysokoškolské umělecké organizace obdobné EUA. JAMU je konkrétně od roku 2001, tedy od založení EUA, členem Association Européenne des Conservatoires, Academies de Musique et Musikhochschulen.

O konferenci informovala veřejnost média, akademická komunita byla průběžně informována prostřednictvím jednotlivých univerzit i jejich pracovníků a studentů, kteří se na přípravě a průběhu podíleli. Celkové informace včetně konferenčních prezentací jsou již uvedeny na webu EUA (www.eua.be). Jistě by bylo možné vrátit se k různým zajímavostem a detailům. S ohledem na daný rozsah příspěvku uvedu jen několik poznámek a postřehů.

Další zajímavostí brněnské konference bylo, že většina programu probíhala v prostorách brněnské Nové radnice – plenární zasedání a koncert v nově restaurovaném Rytířském sále, a neoficiální setkání při občerstvení v Křížové chodbě. To vytvářelo nejen meziuniverzitní atmosféru, ale také atmosféru spojení brněnských univer-

— Prezident EUA a rektor Vídeňské univerzity Georg Winckler (vpravo) s rektorem Masarykovy univerzity Petrem Fialou při zahájení konference

zit s městem Brnem a opravdovost sloganu Brno – univerzitní město. Organizačně, na základě smluvního vztahu s MU, z pověření grémia BCES a ve spolupráci s organizačním výborem konferenci zajišťovala zkušená brněnská společnost SNIP & CO. Z osobních zkušeností a z následných hodnocení účastníků, představitelů a pracovníků EUA vyplynulo uznání i ocenění organizace konference i všech, kteří se na organizaci podíleli. Za šarm, ochotu i profesionální přístup všude tam, kde bylo potřeba, si zaslouží ocenění studenti a studentky všech brněnských univerzit v modrých tričkách s názvem konference. Proto i jim prezident EUA prof. Winckler poděkoval. Velkým potleskem by provázen koncert studentského orchestru JAMU, která tím významně přispěla k dojmům a zážitkům, které provázely konferenci, a také k univerzitní příslušnosti.

Na závěr snad ještě jedna zvláštnost brněnské konference. Spoluprací členů BCES, sponzorů, a také úsilím vydavatelství VUT VUTIUM se podařilo vydat u příležitosti konference knihu „Duše Brna“ v české a anglické mutaci. Každý účastník konference si mohl vybrat, zda chce českou nebo anglickou nebo obě verze. Byl to dárek hostitelů účastníkům jako trvalá vizitka města Brna coby univerzitního města nejen v počtu a typu univerzit, jejich akademických pracovníků a studentů, ale také jako vzpomínka na brněnská konferenční setkání, vědomí akademických hodnot a poznání, že jihomoravské, české a evropské Brno má duši.

Emanuel Ondráček

— S mimořádným ohlasem se setkala při zahájení konference na Nové radnici vystoupení Janáčkova akademického orchestru Hudební fakulty JAMU

To, že existují Evropské strukturální fondy a lze jich vydatně využít pro zkvalitnění studijních programů i na našem typu vysoké školy, je již dostatečně známo. Svědčí o tom mj. získání třetího projektu (první byl zaměřen do oblasti spolupráce s profesionálními uměleckými tělesy, druhý pak na rozvoj kurzů celoživotního vzdělávání) těchto fondů, který v lednu 2007 zahájil svoji realizaci v oblasti inovace umělecky zaměřených studijních programů v oblasti multimediální tvorby, kdy ve spolupráci s Masarykovou univerzitou a Fakultou výtvarných umění VUT připravujeme a v příštím akademickém roce nabídneme studentům možnost intenzivního vzhledu do této oblasti umělecké tvorby. Zúročení zkušeností ze všech tří projektů nám jistě pomůže při získání finanční podpory i pro období let 2007–2013 v rámci Operačního programu Vzdělávání pro konkurenceschopnost – na škole již byla zahájena příprava strategického zaměření budoucích projektů.

Neméně významná je však pro JAMU i další oblast strukturálních fondů zaměřená na rozvoj kultury. Zde bylo pro další plánovací období Evropské unie přijato významné rozhodnutí Evropského parlamentu a Rady č. 1903/2006/ES ze dne 12. 12. 2006, kterým se zavádí program Kultura (2007–2013). Závažnost a aktuálnost tohoto nového evropského grantového systému dokumentuje dále uvedený výběr z materiálu:

„Je nezbytné podporovat spolupráci a kulturní výměny za účelem uznání a podpory kulturní a jazykové rozmanitosti v Evropě, zlepšovat u evropských občanů znalosti jiných evropských kultur, než jsou jejich vlastní, a současně zvyšovat jejich povědomí o společném evropském kulturním dědictví, které sdílejí. Podpora kulturní a jazykové spolupráce a rozmanitosti tak přímým zapojením evropských občanů do procesu integrace přispívá k tomu, že se evropské občanství stává hmatatelnou skutečností.

Aktivní kulturní politika zaměřená na zachování kulturní rozmanitosti Evropy a podporu jejich společných kulturních prvků a kulturního dědictví může přispět k většímu vnějšímu zviditelnění Evropské unie.

K tomu, aby občané vyjádřili svou plnou podporu evropské integraci a plně se jí účastnili, je zapotřebí klást větší důraz na jejich společné kulturní hodnoty a kořeny jakožto klíčový prvek jejich identity a jejich příslušnosti ke společnosti založené na svobodě, spravedlnosti, demokracii, respektování lidské důstojnosti a nedotknutelnosti lidské osobnosti, toleranci a solidaritě, při plném respektování Listiny základních práv Evropské unie.

Je nezbytné, aby odvětví kultury přispívalo k širšímu evropskému politickému vývoji a aby v něm plnilo určitou úlohu. Odvětví kultury jako takové je významným zaměstnavatelem a kromě toho existuje jasná souvislost mezi in-

vesticemi do kultury a hospodářským rozvojem, z čehož vyplývá, že je důležité posílit kulturní politiku na regionální, celostátní a evropské úrovni. Proto by mělo být v rámci činností prováděných v souvislosti s lisabonskou strategií posíleno postavení jednotlivých odvětví kulturního průmyslu, neboť odvětví kulturního průmyslu stále více přispívají k evropskému hospodářství.“

Tolik výběr několika z celkem 36 důvodů, které vrcholné evropské instituce vedly k přijetí následujících konkrétních opatření:

„Tímto rozhodnutím se zavádí program Kultura, jednotný víceletý program opatření Společenství v oblasti kultury otevřený všem kulturním odvětvím a všem kategoriím kulturních subjektů (dále jen „program“).

Program se provádí v období od 1. ledna 2007 do 31. prosince 2013.

Finanční krytí na provádění programu v období uvedeném v článku 1 se stanoví na 400 milionů EUR.

Obecným cílem programu je posílit kulturní prostor sdílený Evropany a založený na společném kulturním dědictví prostřednictvím rozvoje kulturní spolupráce mezi tvůrci, kulturními činiteli a kulturními institucemi zemí účastnících se programu s cílem podpořit utváření evropského občanství. Program umožňuje účast jiných než audiovizuálních odvětví kulturního průmyslu, zejména malých kulturních podniků, pokud tato odvětví vyvíjejí nevýdělečnou kulturní činnost.

Zvláštní cíle programu jsou

- posilovat nadnárodní mobilitu kulturních činitelů;
- podporovat nadnárodní pohyb kulturních a uměleckých děl a produktů;
- podporovat dialog mezi kulturami.

Cílů programu se dosahuje prováděním následujících opatření popsaných v příloze:

- podpora pro kulturní akce, a to:
 - projekty víceleté spolupráce,
 - opatření týkající se spolupráce,
 - zvláštní akce;
- podpora pro subjekty působící v oblasti kultury na evropské úrovni;
- podpora analytických prací, shromažďování a šíření informací a činností zaměřených na maximalizaci účinku projektů v oblasti evropské kulturní spolupráce a rozvoje evropské kulturní politiky.“

Vážené kolegyně a kolegové, nezbývá, než se do zpracování a především pak realizace takovýchto projektů pustit. Přeji nám hodně úspěchů.

15. 1. 2007

Lenka Valová

Za Jiřím Skovajsou

Ve čtvrtek 4. ledna jsme se naposled rozloučili s Jiřím Skovajsou. Jako jeho dlouholetá kolegyně a spolupracovnice bych ráda několika osobními vzpomínkami připomněla tohoto vzácného umělce a člověka.

V prvních letech po založení JAMU byly členy pedagogického sboru tři osobnosti, které jsem považovala za zcela výjimečné. Byl to můj profesor varhan František Michálek, hudební historik Gracian Černušák a pianista František Schäfer. Ten jako klavírní pedagog patřil k opravdové špičce ve svém oboru, srovnatelný se světově proslulými pedagogy. Mezi celou řadou jeho vynikajících absolventů byl Jiří Skovajsa jedním z nejlepších. Jeho mimořádný talent prokázala řada soutěžních úspěchů. Jako vysoce ceněný sólista Státní filharmonie Brno koncertoval ve významných kulturních centrech tří kontinentů. Rozsah a náročnost jeho repertoáru budí obdiv. Vzpomínám si, s jakým respektem o něm hovořili pracovníci rozhlasu, v jehož archivu je dlouhá řada jeho vynikajících nahrávek. Jiří byl také často zvaným porotcem národních i mezinárodních soutěží.

Několik let před tzv. sametovou revolucí začaly na JAMU „tát ledy“. Rektorem byl jmenován Vladimír Hudec a já jsem se dokonce jako nestraníček stala vedoucí klávesové katedry. Jiří Skovajsa se mnou spolupracoval jako tajemník katedry. Poznala jsem ho jako nesmírně pracovitého a charakterního člověka. Proto po mém zvolení rektorkou JAMU v lednu 1990 jsem neváhala a požádala jej, aby převzal funkci prorektora. Šli jsme do toho s velkým nadšením, i když první půlrok byl nesmírně obtížný. Bylo nutno docílit toho, aby školu opustili pedagogové, kteří nevyhovovali po stránce odborné i morální a kterým studenti vyslovili nedůvěru. Bylo třeba oslovit ty, kteří v době tzv. normalizace museli JAMU opustit. Bylo nutno získat pro školu nové budovy. Při řešení těchto otázek mi byl Jiří Skovajsa velkou pomocí

a oporou. Z počátečního složení kolegia rektorky byl jediným, na kterého jsem se mohla plně spolehnout, ostatním členům kolegia nebyly změny, které jsme chystali, příliš po chuti.

V dubnu 1990 se JAMU stala dvoufakultní školou. Jiří Skovajsa byl zvolen prvním děkanem Hudební fakulty. Škole a svým žákům se věnoval s plným nasazením, jeho pracovní tempo a elán byly obdivuhodné. Stal se ředitelem Mezinárodních interpretačních kurzů. Má rovněž zásluhu na založení Soutěže Leoše Janáčka, která se v poslední době stala soutěží mezinárodní. I tam se stal ředitelem. Nelehká organizační práce a odpovědnost spočívala hlavně na něm. Je mi dodnes líto, že ne vždy byla tato jeho práce pro dobré jméno školy po zásluze oceňována.

V roce 2003 provedl Jiří Skovajsa doslova husarský kousek. Ve třech po sobě následujících dnech přednesl tři sólové recitály s rozdílnými, velmi náročnými programy, vše s neselhávající pamětí a na vysoké umělecké úrovni. A to již v té době bojoval se zákeřnou chorobou. Ještě v poslední zimě se mi zmínil, že se na běžkách potuloval Vysočinou.

Jmenování profesorem se dočkal až na samém sklonku života. Za svou práci, kterou po celá léta škole věnoval, a přesvědčivé výsledky, si tento titul již dávno zasloužil.

Se svou těžkou chorobou bojoval nesmírně statečně, do poslední chvíle myslel na školu a na své žáky.

Děkujeme Ti, Jirko! Nezapomeneme...

Alena Veselá

MIK před jubileem

V první půli července 2006 proběhl v prostorách Hudební fakulty 39. ročník Mezinárodních mistrovských interpretačních kurzů za historicky nejvyšší a nejrozmanitější účasti – 103 účastníků, z toho polovina cizinců z 15 zemí (tradičně Japonsko, USA, Kanada, ale tentokrát i Čína, Jižní Korea, Anglie atd.). Připravovalo se tu i francouzské kvarteto, mířící na letošní Janáčkovu soutěž. V posledních letech zaznamenáváme průměrně desetiprocentní meziroční nárůst, čímž se kurzy dostaly do mezní situace, jak co se týče absolutního vytížení pedagogů a kapacity budovy, tak co do počtu koncertů – aby byli uspokojeni všichni zájemci, muselo jich být během deseti dnů jedenáct! Každý směl vystoupit pouze jednou, navíc s maximálně desetiminutovým programem. A to byli mezi účastníky opět vynikající interpreti, kteří by si zasloužili možnost pódiového ověření rozsáhlejších skladeb světového repertoáru, což takto stanovené časové limity nepřipustily. Potvrzuje se, že někdejší tlaky na zkrácení kurzů nebyly

příliš prozíravé, a otázka, jak z této situace ven, začíná být velmi ožehavá. Omezovat počet přihlášených v době, kdy na rozdíl od jiných obdobných akcí tyto kurzy všestranně prosperují a zájem díky kvalitě výuky, zázemí i organizace narůstá, by bylo nerozumné. A nutit pedagogy, z nichž někteří letos museli učit i 10 hodin denně, k ještě větší zátěži je nemožné. Letos navíc vše komplikovala extrémní horka, trvající po celou dobu kurzů, teploty v učebnách s výjimkou obou klimatizovaných sálů každodenně dosahovaly třiceti stupňů.

Hlavní příčinou zájmu o kurzy – kromě špičkového mezinárodního pedagogického obsazení – je garance, že každý účastník má právo na 6 lekcí (kurz pro tuzemské zájemce zaručuje 5 lekcí). Rovněž možnost vystoupit na koncertě se nabízí všem, které jejich pedagogové uznají za způsobilé. Praxe mnoha zahraničních kurzů je odlišná, pedagogové si tam vybírají ze zájemců elitní skupinu, s níž pak před zraky ostatních pracují. Mnohdy jde o jejich vlastní žáky. Desítky dalších tedy někdy marně čekají na alespoň jediné slyšení u profesora, který se jim potom podepíše na osvědčení.

Obrovský zájem byl opět o klavírní obor (30), housle (22) a zpěv (22), který měl letos kanadsko–rumunsko–slovenskou pedagogickou sestavu. Novinkou byla účast pana Petra Šefla, který na kurzy přivezl své historické klávesové nástroje a ochotně dával konzultace pianistům, z nichž mnozí si poprvé v životě zahráli na dobové nástroje a poznali jejich zvukově i technicky odlišné možnosti. Zajisté budou napříště zcela jinak přistupovat k interpretaci barokních a klasických děl, taková zkušenost je nedocenitelná.

Tradiční zájezd do Mikulova a koncert tamní cimbálové muziky ve viněném slepě, spojený s ochutnávkou vynikajících místních vín, byl opět třetnickou na kurzovním dortu a výrazně přispěl k vzájemnému poznávání a mazání geografických hranic. Aktivitou hýřili především rumunští pěvci, kteří během chvilky naučili moravskou cimbálovou muziku několik svých národních písní. Ozývaly se i hlasy, zda právě tato akce a mikulovská vína nejsou pravým důvodem rostoucího zájmu účastníků z celého světa.

Jiří Skovajsa

Poslední text, který napsal Jiří Skovajsa pro Občasník JAMU. Pan profesor nám bude citelně scházet také jako jeden z našich nejpilnějších a nejspolehlivějších dopisovatelů.

OPĚT KYOTO

Už při nejmenším podesáté – vždy, když podzimní čas barví listí doruda či dozlatova – přijíždí na studijní cesty do Evropy početná skupina studentů z japonské Kyoto Municipal Senior High School of Music. Skutečnost, že při těchto pravidelných cestách dosud nikdy nevynechali Hudební fakultu JAMU, svědčí o něčem, co nás může těšit – mimo jiné o uznání dobré práce pedagogů HF. Jako vždy drtivou početní převahu měly dívky. Ty oproti minulým letům expandovaly i do nových sfér – dirigování a hry na bicí nástroje. Inu, emancipace je na postupu i v Zemi vycházejícího slunce.

Jejich pobyt v Brně, stejně jako koncert 9. listopadu, byl z naší strany zorganizován opět perfektně. To ale není to, co jim imponuje, na to jsou z domova zvyklí, u nich to ani jinak být nemůže. Do našich končin je přitahuje něco jiného: z hlediska profese je to hudba (ta česká obzvlášť), ale jsem přesvědčen, že neméně dobře na ně působí i celkové klima, jímž byli u nás v minulých letech vždy obklopeni. Snad se mylím, ale zdá se mi, že té slovan-sky milé, srdečné atmosféry z naší strany maličko ubylo. Signálem pro mne bylo i zjištění, že na uvedeném koncertě našich hostů byli přítomni jen dva z pedagogů HF (housle a zpěv) a na závěr večera – mimochodem i progra-

mově podnětného – ani kytička, ani vlídné slovo.

Jako člověk, absolvující nesčetná koncertní turné v mnoha zemích si myslím, že dobrý přístup a dojem z pořádající instituce nespočívá jen v tom, že pověřený pracovník zařídí pro účinkující šatnu s předepsanou teplotou a po koncertě zhasne a řádně zamkne budovu. V Japonsku to tak určitě nechodí.

Je evidentní, jak si nadšení japonští přátelé spolupráce s námi považují. Řekl bych, že toho bychom si zase měli považovat my.

Bylo by krásné, kdyby srdečné vztahy byly trvale oboustranné.

Bohumil Smejkal

Dvě opery najednou aneb Souboj Salieriho a Mozarta

Jak je na Hudební fakultě dobrým zvykem, neobešel se ani zimní semestr bez premiéry v Komorní opeře. Pro tu prosincovou byla vybrána představení dokonce dvě. Ne že bychom se chtěli vrátit do dob, kdy diváci v divadle trávili předlouhé hodiny, umělecký záměr byl jiný. Tyto dvě krátké komické opery jsou totiž úzce spjaty jak námětem, tak svou historií. Už v roce 1786 byly premiérovány v jeden večer na dvoře císaře Josefa II.

A co teprve jejich autoři; ti jsou v posledních desetiletích zmiňováni v každé trochu pseudohistorické publikaci jako velcí rivalové. Salieri a Mozart, dva velikáni tehdejší Vídně, každý jiný a každý svým způsobem skvělý.

Právě na těchto dvou jednoaktovkách, která jsme mohli v prosinci vidět v Komorní opeře HF JAMU, je výborně vidět odlišnost jejich přístupů k tvorbě. Na přání císařovo měli oba napsat operu na námět z divadelního prostředí, ale každý po svém – Salieri italsky, Mozart německy, tedy – podle regulí osvětloství – pro lid. Zatímco Salieriho italská

operka *Prima la musica e poi le parole* na libreto tehdy velmi prestižního autora Giambattisty Castiho je velmi promyšlená, plná drobných, elegantních vtipků, Mozartův singspiel *Divadelní ředitel* jako by se, co se textu týče, snažil až příliš vyslyšet císařovo přání a podtrhnout na sobě vše německé – tedy bohužel i příslovečnou německou (snad se Rakušané neurazí) těžkopádnost a zdlouhavost. Naštěstí to Mistr, jehož výročí se po celý rok 2006 připomínalo po celém světě, zachránil nádhernými, virtuózními hudebními čísly, byť jimi poněkud šetřil a do záplavy mluveného textu vložil jen čtyři.

Ani jedno představení rozhodně nebylo lehkým režisérským úkolem – Salieri v italštině, jazyce dnešnímu posluchači nesrozumitelném, Mozart přeplněný mluveným slovem a s přetěžkými pěveckými party, které byly velkou zkouškou především pro dvě hlavní ženské role.

S takto rozdanými kartami to studenti operní režie neměli právě jednoduché, ale oba dva se se svým úkolem poprali znamenitě. Ostatně od toho tu Komorní opera je, aby připravovala studenty na budoucí profesi. A pak, jak se říká, těžko na cvičišti, lehký na bojišti.

Na premiéře mohli diváci, kteří do posledního místa zaplnili hlediště bez-

bariérového divadla Barka, vidět dvě vynikající, svěže a moderně pojaté opery, které díky skvělým režijním nápadům Zbyňka Brabce (Salieri) i Alice Kučerové (Mozart) měly ten správný švih, klasicistní lehkost i sdělnost, půvabně vyřešenou výtvarnou stránku a díky hercům, zpěvákům i hudebnímu nastudování vysokou uměleckou kvalitu.

Co říct na závěr? Snad jen to, že přesto, že všichni známe onu slavnou pověru, že Salieri Mozarta otrávil, po zhlédnutí této dvojinscenace jí jako správní idealisté přece nemůžeme věřit. Co by si dva tak velcí skladatelé mohli závidět? Každý byl jedinečný po svém a to je to, oč v umění jde. Nejde o soubor, ale o hledání své vlastní cesty k uměleckému vyjádření.

Helena Macháčková

— Závěrečná scéna opery *Prima la musica* – zleva Pavla Spurná, Jan Štáva, Lucie Slepánková, Eva Nedomová a Tomáš Král

Studenti a nedávni absolventi uspořádali na konci května koncert z díla významného brněnského skladatele Miloslava Lštvana (1928 – 1990), někdejšího pedagoga JAMU. Koncert přilákal do Komorního sálu Hudební fakulty řadu zájemců, kteří vesměs vysoce ocenili jak iniciativu studentů, tak suverénní interpretační výkony. Na snímku houslista Pavel Burdych, pianistka Zuzana Berešová a violoncellista Štěpán Filípek.

Cena ministryně školství pro MgA. Jana Kavana

Student doktorského programu Kompozice a teorie kompozice na Hudební fakultě JAMU MgA. Jan Kavan byl jako jeden z pěti studentů českých vysokých škol oceněn za mimořádné výsledky ve studiu a tvůrčí činnosti Cenou ministryně školství, mládeže a tělovýchovy. Toto prestižní ocenění předala Janu Kavanovi ministryně školství, mládeže a tělovýchovy Miroslava Kopířová v pondělí 27. listopadu 2006 ve Velkém zrcadlovém sále ministerstva.

Jan Kavan působí jako violoncellista v různých uskupeních, mj. v Ensemble Marijan, tEoRia OtrSu a Metamorphosis. Je autorem širokého spektra skladeb od hudby komorní či sólové až po multimediální představení, kte-

rá zahrnují pohyb, audiovizuální složky, interaktivní elektroniku apod. Jeho nejvýznamnější skladby: Koncert pro violoncello a orchestr, multimediální představení *Biomechanicus*, kompozice *Flim, Flam!*. Své aktivity a koncertní činnost rozvíjí nejen v Česku, ale také v zahraničí, např. v USA, Maďarsku, Polsku, Francii, Německu, Rakousku, Holandsku, Itálii, Rusku, na Slovensku, Ukrajině atd.

Vedle MgA. Jana Kavana byli oceněni Ing. Petr Sazama, Ph.D., z Univerzity Pardubice, Ing. Josef Kohout, Ph.D., ze Západočeské univerzity v Plzni, Mgr. Lucie Nováková, Ph.D., a František Němec (oba z Univerzity Karlovy).

Soutěž Leoše Janáčka se otevírá světu

Byla třináctá a přece první. V řadě Soutěží Leoše Janáčka byla v pořadí třináctá, ale pro smyčcové kvarteto byla vy-psána poprvé. Poprvé měla také výrazně mezinárodní charakter jak ve složení poroty, tak i v účasti soutěžících. Její laureáti se mohli těšit z cen, které rovněž výrazně převyšovaly hodnotu cen v předešlých ročnících soutěže. Prvenství bylo tedy několik a všechna předznamenávala stejně velkorysý rámec příštích ročníků. O to se zasloužila řada sponzorů jednak z oblasti státních a městských institucí, ale i účelových hudebních nadací a fondů. Významným sponzorem byla i Evropská unie hudebních soutěží pro mladé. V rámci jejich stanov jsme museli vymezit věkový průměr účastníků soutěže do 25 let.

Soutěž byla dvoukolová. Program prvního kola sestával ze dvou smyčcových kvartetů – jednoho z výběru šesti děl W. A. Mozarta a z prvního kvartetu Leoše Janáčka. Ve druhém kole byl povinný jeden ze tří stanovených kvartetů Antonína Dvořáka a jeden kvartet vlastní volby.

Letos byla soutěž dotována cenami ve výši 150, 100 a 70 tisíc Kč, což odpovídá hodnocení v jiných významných evropských soutěžích tohoto druhu. Mimořádné ceny poskytl Nadace Leoše Janáčka za nejlepší interpretaci kvartetu L. Janáčka ve výši 16 tisíc Kč a Nadace Antonína Dvořáka pro mladé interprety ve výši 3 tisíc Kč.

Porota soutěže byla pětičlenná. Byl jsem pověřen funkcí předsedy, jejími členy byli pánové prof. Seppe Tukiainen, Finsko, prof. Sandor Devich, Maďarsko, prof. Evžen Rattay, Praha a doc. Ladislav Kyselák, JAMU.

Závaznou přihlášku podalo deset souborů, ale jen pět z nich se podařilo předepsané penzum nastudovat a dostavit se k soutěžnímu klání:

Kwartet „Post scriptum“ – Polsko
Tercéa Quartet – Francie
Tonus Novus Quartet – Maďarsko
Quartetto di gioia, ČR
Icarus Quartet, ČR

Průběh soutěže měl vysokou interpretační úroveň. Bodový zisk zaručil postup všech účastníků do druhého kola. Konečné hodnocení bylo dáno součtem bodů obou kol při rozdělení cen a v případě mimořádných cen jednomyslným rozhodnutím všech členů poroty.

1. cena	Icarus Quartet	ČR
2. cena	Quartetto di gioia	ČR
3. cena	Tonus Novus Quartet	Maďarsko
čestné uznání	Tercéa Quartet	Francie
čestné uznání	Kwartet „Post scriptum“	Polsko
Cena Nadace L. Janáčka	Quartetto di gioia	ČR
Cena Společnosti A. Dvořáka	Tercéa Quartet	Francie

Práce poroty nebyla snadná. Mezi soutěžícími nebyl žádný soubor, na jehož výkonu by byla patrna nedostatečná

příprava. Ani v technické zdatnosti jednotlivců se nevyskytl nikdo, kdo by svým výkonem na soutěžní úkoly nestačil. Šlo tedy ve všech případech a v obou kolech především o hodnocení umělecké působivosti výkonu, a to se posuzuje bez objektivního měřítka, tedy nsnadno a individuálně. Ze zveřejněného bodování jsou patrné rozdíly v hodnocení, ale jen v jednom případě se v prvním kole škrtyly body mezních hodnot. Všichni členové poroty prošli mnohale touto školou umělecké praxe a v současné době ještě pedagogicky působí, takže jejich odborná způsobilost byla na vysoké úrovni. Všechna jednání poroty probíhala v přátelském duchu a zaznělo tu mnoho moudrých výroků k problematice hodnocení uměleckého výkonu a také lichotivých poznámek ve smyslu hodnocení uměleckého standardu soutěže a jejího organizačního zajištění.

Přípravu soutěže ideově zajišťoval přípravný výbor a prakticky ji prováděla tajemnice soutěže MgA. Kateřina Polášková. Ta stála rovněž v čele týmu managerů JAMU při zajišťování vlastního průběhu soutěže. Jí a celému organizačnímu aparátu vyjádřili členové poroty své uznání a díky za příjemnou spolupráci.

Závěrečný ceremoniál s rozdělením cen se konal 7. září v Besedním domě. Na něm se s účastníky soutěže rozloučil děkan HF JAMU doc. Ivo Medek jako prezident soutěže – a já jménem všech členů poroty.

Třináctý ročník soutěže skončil, příprava dalšího je už v plném proudu. Přejme mu umělecký a organizační zdar i štědrý sponzoring.

Adolf Sýkora, předseda poroty

— Profesoři Josef Kovalčuk a Ctibor Turba před budovou slavného MCHATu —

Moskevské Pódium 2006

Díky pozvání rektora Ščukinovy divadelní školy (při Vachtangovově divadle) E. Kňazeva se studenti ateliéru Klaunské scénické a filmové tvorby DIFA JAMU vedeného prof. Ctiborem Turbou zúčastnili 20. ročníku mezinárodního festivalu divadelních škol v Moskvě (25. –31. května).

Jde o festival velice významný, účastní se ho všechny divadelní školy Ruska od Petrohradu až po Vladivostok. Zahraničních účastníků bylo oproti předchozím ročníkům méně a o to cennější bylo, že si pořadatelé vybrali vedle Divadelního institutu z Harvardské univerzity z USA, Fakulty umění z jihokorejského Soulu a Divadelní fakulty z německého Hamburku také představení JAMU.

Naši studenti výrazně zaujali už na zahajovacím večeru za přítomnosti všech účastníků i významných hostů, například největší současné herecké osobnosti Ruska Olega Tabakova. Úkolem bylo v pětiminutovém vystoupení představit školu a její práci. Prof. Ctibor Turba šťastně pro toto vystoupení zvolil malou klauniádu Rány holí, ve které excelovali Martina Krátká a Saša Stankov a která byla přijata s velkým nadšením. Jistě také proto, že jde o styl herecké

práce, který v Rusku moc neznají. Rázem byla na naše vystoupení upřena velká pozornost a přestože ve stejném termínu se odehrávalo v různých divadlech Moskvy pět dalších festivalových představení, měli jsme přeplněno.

Hráli jsme ve studiu divadelní školy MCHAT hned v sousedství slavného divadla, které založil sám K. S. Stanislavskij a kolem kterého jsme chodili s posvátnou úctou. Naše vystoupení se skládalo ze dvou částí: loutkové a hudební grotesky L'Amfiparnaso a Malých kousků velkého Marceaua, což byly studenty nově interpretované etudy slavného francouzského mima. V dlouhém závěrečném potlesku znělo volání „bravo“, což jsme pochopitelně slyšeli velmi rádi.

Ceny zahraničním školám festival neuděloval. Z kontextu dalších představení však bylo zřejmé, že naše vystoupení patřilo k nejúspěšnějším.

Z dalších představení, která jsme měli příležitost vidět, nás nejvíce zaujalo představení moskevské Ščukinovy školy podle Gogolovy povídky Noc před Narozněním a inscenace Ruské filmové a divadelní akademie VGIK Pozor na děti!, která sklídila velký úspěch už na brněnském festivalu Setkání/Encounter 2006.

Josef Kovalčuk

— Martina Krátká a Saša Stankov v klauniádě Rány holí —

Studenti JAMU, bravo!

V sále ještě zněl hlas Leara – Smrt, to je konec nebo proměna? –, nad hlavami diváků ještě krákala poslední vrána, někteří ještě se zatajeným dechem čekali na pokračování, když přímo nad studenty zahřmělo nadšené bravo! bravo! bravo!! ..., které se mísilo s přívalem děkovných ovací.

Takto bylo přijato představení Hra na Leara absolventského ročníku JAMU z České republiky (Brno) v Moskvě, 5. prosince 2006 ve VGIKu. Po představení si na diskuzi u kulatého stolu vyslechli studenti spoustu nadšených slov mířených na adresu inscenace, režiséra, herců, scénografa, zvukaře, ale hlavně na adresu školy, která (jak zdůraznil ruský národní umělec Alexej Vladimírovič Batalov) v Moskvě předvedla vysokou úroveň profesionální přípravy studentů divadelní fakulty na profesi HEREC. Bylo nám ctí být u toho, když Janáčkova akademie múzických umění, která se v Moskvě představila s činoherní inscenací vůbec poprvé, obstála ve zkoušce profesionality svých svěřenců. A navíc, studentům 4. ročníku herectví vedených režisérkou Oxnou Smilkovou se dařilo nejen u nás. Byli pozváni na řadu zahraničních divadelních festivalů, z nichž na třech (v říjnu v německém Essenu, v listopadu v rakouském Grazu a v prosinci v Moskvě) již zazářili se svými absolventskými inscenacemi Komédie omylů a Hra na Leara. A všude – v Essenu, Grazu i v Moskvě přáli diváci hercům mnoho úspěchů a děkovali jim za skvělá představení, která jsou dobrým startem na jejich profesionální herecké cestě.

G. Liřanov

(na základě hodnocení kulatého stolu ve VGIKu, v Moskvě 5. 12. 2006)

— Děkan Divadelní fakulty prof. PhDr. Josef Kovalčuk se studenty Klaunské scénické a filmové tvorby před chrámem Vasila Blaženého (zleva Saša Stankov, Martina Krátká, Jan Šuškleb, Sára Venclovská, Anna Kubějová, Roman Blumaier) —

Malé dějiny BURANTEATRU

Po Divadle v 7 a půl a po Polárce vznikl v generačně spřízněném okruhu studentů a absolventů JAMU další soubor, který se chce prosadit vlastním názorem na divadlo a tomu odpovídajícím repertoárem.

BURANTEATR

se zrodil někdy v létě 2003 v hlavách studentů Divadelní fakulty JAMU Michala Zetela a Jana Šotkovského – z potřeby realizovat vlastní představy o divadelním provozu mimo existující divadla. Zakladatelé toužili zkrátka naplnit sen o divadle – klubu, který stál i na počátku vlny malých českých divadel v 60. a 70. letech.

Třetím zakládajícím členem se stal jejich spolužák Roman Groszmann. Tito tři tvoří pod Zetelovým vedením dodnes uměleckou radu BURANTEATRU.

BURANTEATR

má svého předchůdce v olomouckém Divadle Tramtarie, které výše jmenovaní společně s dalšími stejně smýšlejícími

založili na jaře 2004. Přes své předchozí sliby však město Olomouc neuzná činnost Tramtarie hodnou ani symbolické dotace. Značka Tramtarie je předána mladým olomouckým divadelníkům a členové divadla se přesouvají do Brna. Z potřeby uchovat kontinuitu divadla a „zastřešit“ již existující inscenace vzniká BURANTEATR. Soubor působí ovšem stále bez trvalé střechy nad hlavou a svá představení realizuje v prostorách spřízněných brněnských divadel (HaDivadlo, Divadlo Husa na provázku, Divadlo v 7 a půl). Na repertoáru má 7 inscenací (z toho 2 pro dětského diváka). Na sezonu 2006/2007 připravuje tři nové premiéry: *Sexuální perverzi v Chicagu* Davida Mameta (režie Petr Jarčevský), *Pána polštářů* Martina Mc Donagha (režie Michal Zetel) a zatím blíže neurčený titul z oblasti české klasiky (režie Jiří Hájek). Nejbližším cílem souboru je získat stálý prostor, v němž by tvůrci mohli realizovat svůj umělecký program v dlouhodobější perspektivě.

Z obsáhlejšího materiálu Jana Šotkovského

www.buran.cz

Tři verze Komédie omylů

Dojmy z *essenského Shakespearovského festivalu konaného v říjnu 2006*

Essenský projekt je nepochybně zajímavý už jenom tím, že se ho účastní tři různé herecké školy s jednou hrou jednoho autora. Zvědavost probudí v člověku také fakt, že tyto školy pocházejí nejen z různých zemí, ale i z různých světadílů. Evropu zastupuje Německo (Folkwang Hochschule, Essen) a Česká republika (JAMU, Brno), Ameriku reprezentuje New York (Kolumbijská univerzita).

Každý nejprve připravuje svou verzi Shakespearovy hry Komédie omylů, proslulé jednak nezvyklou krátkostí, a také dvěma dvojčaty se stejnými jmény. A potom všichni kolektivně zkoušejí a hrají společnou verzi, jež je koláží z těchto tří původních inscenací. Vzniká improvizace, kterou nepodněcuje herec v situaci, provokuje ji situace sama. Nečekaná, uměle vytvořená situace soutěže (na scéně jsou na každou postavu tři herci!) vytváří společně s dříve nazkoušenými situacemi v inscenaci potřebu herce bystře a spontánně reagovat na známé peripetie. Všechno se zaměřuje a mísí, aby mohl být divákům i hercům představen starý příběh v nové podobě. Začíná neutuchající hledání nových možností. Vznikají překvapivé a svěží nápady. Herec ožívá, hraje, raduje se z nově nalezených možností, nevěší hlavu, když šlápne vedle, protože stále může zkoušet a hledat dál. Zkrátka opravdové živé divadlo! Každá epizoda je nabitá fantazií a energií. I přesto, že práce je náročná (dvanáct hodin v kuse s krátkou pauzou na oběd), všichni se do ní pouštějí s chutí a s plným nasazením. Není pochyb o tom, že pro tento experiment byly hra i žánr vybrány vhodně, protože dávají hercově i režisérovi fantazii volný průchod. Ale tohle všechno se stane až o něco později. Nejprve každá škola nazkouší svoji vlastní inscenaci. Všichni studenti sledují představení druhých škol se zatajeným dechem, každý samozřejmě chce, aby právě jeho inscenace byla nejtípnější, nejodvážnější a hlavně v pravém smyslu „shakespearovská“.

Všechna představení, jež mělo essenské publikum možnost zhlédnout, byla natolik odlišná, že vznikly pochyby, jestli opravdu všichni dělali Shakespeara. Němci v něm našli statický surrealismus, Američané broadwayskou show a my – království herecké vášně a improvizace. Všichni hráli ve svém rodném jazyce a reprezentovali svoji hereckou tradici. A bylo skvělé sledovat, jak to, co bylo vystiženo v jedné interpretaci, vyznívalo v té další absolutně jinak. Všichni se učili dívat se a vidět, poslouchat a slyšet. Naši studenti byli schopni uhrát každou píď úplně cizího prostoru – na scéně byly na každém metru a půl vysoké sloupy držící reflektory. A byli to naši studenti, kteří ve scéně, kdy se Antifolus Syrakuský (Lukáš Melník) snaží získat srdce nedostupné Adrianiny sestry Luciany (Diana Toniková), vylezli po sloupech jako první skoro až ke stropu a s lehkostí kočkodanů, kteří štěstím ztratili hlavu, se pohupovali ve výškách a vznášeli se v improvizovaných akrobatických „tanečních krocích“. Z herců sálala radost z toho, že jsou schopni ovládnout

a podmanit si nový prostor, což diváci odměňovali častým potleskem. Tělo herce, vytrénované různými hereckými technikami, jej nezklamalo, ba naopak mu pomáhalo ovládnout situace novým způsobem. Bylo velmi příjemné a veselé si přiznat, že dnes jsme úspěšně zvládli náš úkol. Tělo zpívalo, zvuk tancoval a text získával magický smysl. Po dlouhém potlesku a sprše přívítal herce divadelní bar plný netrpělivých a nadšených diváků a kolegů. Teprve teď byla konečně příležitost něco sníst, dát si pivo a odpočinout si před dalším festivalovým dnem. Studenti i pedagogové si povídali, veselili se, diskutovali, někdy se přeli, bouřlivě se obhajovali, vzájemně se okukovali a naslouchali si. A všude byla tvůrčí atmosféra, kterou doprovázela snaha si vzájemně porozumět. Evropa a Amerika spolu hovořily Shakespearovým jazykem o současném a nastupujícím divadle. Už kvůli tomu stálo zato přijet do Essenu.

Mezi zkouškami stihli naši studenti navštívit jedinečnou výstavu v Kruppově vile – Klenoty Tibetu a buddhismu, vzájemně se obdarovat kaštany a žaludy z dvě století starých stromů, vyzkoušet si zvyky Východu v době Ramadánu, nahlédnout do výloh drahých butiků v divadelní pasáži, poslechnout si výjimečný koncert zvonů, zdarma se navonět parfémy od Diora a Chanel, ve spěchu zhltnout hamburger a vypít horkou kávu, ochutnat neznámé exotické ovoce, podívat se ostrůvkům z květinových záhonů s vangoghovsky zářícími slunečnicemi a košíkům uvíznutým ve spleti cibulek holandských tulipánů, oslavit Dianiny narozeniny, rozeslat pohledy příbuzným a kamarádům, naučit se počítat eura... a natáčet na kameru, fotit mobilem či fotoaparátem všechno, co se naskytne!

A nakonec přišla závěrečná chvíle festivalu – tři školy, tři herci na každou postavu, tři režiséři a tři improvizovaná představení s vybranými situacemi ze tří inscenací. Jestli jsme se báli, že se to nepovede? Bezpochyby, a je to přirozené, vždyť inscenace a školy byly tak odlišné. Po tři večery připravovali režiséři a dramaturgové variantu pro kolektivní improvizaci. Pak přišel čas herců. A tento čas byl věnován skutečnému hereckému dialogu a energii, která z něj proudila, zůstane ještě nadlouho v každém z nás. Díky Essenu, díky studentům, díky učitelům, díky školo!

Oxana Smilková

— Hra na *Leara* (Jakub Šmíd a Eugénia Kamožinová) —

Shakespearovský festival v Essenu

Ve dnech 5.–15. října 2006 se v německém Essenu uskutečnil další ročník Shakespearovského festivalu, letos poprvé za účasti české školy – brněnské JAMU, konkrétně studentů čtvrtého ročníku činoherního herectví ateliéru Oxany Smilkové. O co šlo?

Vybrané školy a akademie herectví dostaly předem za úkol vytvořit inscenaci jednoho Shakespearova textu (letos to byla Komédie omylů), na festivalu ji předvést a potom se v rámci workshopu pokusit spojit všechny inscenace v jedno velké představení za účasti všech studentů ze všech zúčastněných škol. Nápad je to bezesporu zajímavý – o to víc, že finální performanci měli připravovat sami studenti herectví, pouze za asistence svých pedagogů. Festivalu se účastnila kromě pořadatelské Folkwang Hochschule (3. ročník herectví pod vedením Briana Michaelse) také Columbia University z New Yorku (4. ročník, pedagog Nikolaus Wolcz).

Od začátku bylo zřejmé, že se budou všechny inscenace Komédie omylů od sebe značně odlišovat. Němci

předvedli jednoduchou a v podstatě nekomediální interpretaci shakespearova textu, ve které akcentovali odcižení postav a situaci „cizince v cizí zemi“, Američané vyšli z principu filmové slapstick komedie dvacátých let (podpořené také filmovou projekcí) a Češi postavili inscenaci na důsledném rozpracování mimotextových situací v „brookovském“ prázdném prostoru. A s touto inscenací také brněnští sklidili v Essenu největší úspěch. Internacionální představení se tedy v podsta-

tě naskládalo na kostru české inscenace (lahůdkou byly písničky, obsažené v původní české verzi, které ve finálním tvaru zpívali v češtině také studenti z Německa a Ameriky – částečně dokonce „česky“). Studenti ateliéru herectví Oxany Smilkové tak Komedií omylů navázali na úspěšný shakespearovský cyklus do kterého patří Hamlet (HaDivadlo, 2004) a Hra na Leara (Studio Marta, 2006).

Peter Páluš

— Hra na Leara (Lenka Košťáková, Lukáš Melník a Eugénia Kamožinová)

Nový knihovní systém ALEPH 500

Z rozvojového projektu FRVŠ Knihovna – paměť i srdce školy byl v roce 1997 zakoupen integrovaný knihovnický program KP-SYS, ve kterém knihovna zpracovala všechny nově zakoupené knihovní jednotky.

Po přestěhování do nových prostor na Novobranské ulici zprístupnila knihovna výpůjční protokol a katalog s odbornou literaturou na stránkách školy stejně jako v modulech OPAC ve studovně.

Ve svém fondu má knihovna 96107 knihovních jednotek (stav k 31. 12. 2006), z toho je zpracováno 17911 záznamů monografií, 256 kapitol v knize, 243 periodik, 10185 hudebnin, 5291 zvukových dokumentů, 252 audiovizuálních dokumentů, 2765 vysokoškolských prací, 1076 článků v časopisech, celkem 37976 záznamů.

Operační systém MS-DOS postupně omezoval přijetí nových informačních technologií, bylo nutné změnit knihovnický systém, ve spolupráci s Masarykovou univerzitou byl vypracován projekt Rozvoj informačních technologií – Kooperace knihovny JAMU a úložiště digitálních dokumentů SAP, z jehož finančních prostředků byl uhrazen nákup nového knihovnického systému Aleph 500 od izraelské firmy Exlibris, která má výrazné postavení na mezinárodním trhu a dlouhodobě se věnuje knihovnickým programům. Systém je lokalizován do češtiny a vedle možnosti užší spolupráce s ostatními knihovnami může naše knihovna využít všech jejich praktických zkušeností.

Vedle Národní knihovny Praha má Aleph 500 také Západočeská univerzita Plzeň, Univerzita Tomáše Bati Zlín, Vědecká knihovna Olomouc, Moravská zemská knihovna Brno a dvě brněnské vysoké školy: Masarykova univerzita a Vysoké učení technické.

Nový knihovní systém ALEPH nabídne našim uživatelům nové služby: přehlednější grafickou úpravu katalogizačního záznamu, možnost rezervace, prolongace, rešeršního vyhledávání, jednotné uživatelské prostředí v rámci území města Brna, přístup do Jednotné informační brány k novým informačním zdrojům...

Firma Exlibris zaručuje bezpečný provoz, zlepšení úrovně katalogizačních záznamů podle standardu MARC 21, možnost zapojit se do procesu sdílené katalogizace a sdíleného využívání národních souborů autorit z Národní knihovny, postupnou automatizaci dalších modulů (akvizice, správa seriálů a meziknihovní výpůjční služba).

V průběhu roku 2006 provedla knihovna rozsáhlou retrokonverzi hudebnin, systematicky se věnovala úpravě katalogizačních záznamů podle standardů UNIMARC, MARC 21 – a zaměstnanci knihovny se účastnili odborných školení.

V lednu 2007 knihovna ukončí všechny přípravné práce a školení a ve dnech 5. 2. – 9. 2. 2007 ve spolupráci s ÚVT MU provede konverzi všech knihovnických modulů.

Zkušební provoz bude zahájen 12. 2. 2007.

O všech změnách bude knihovna průběžně informovat své uživatele v aktualitách (www.jamu.cz, knihovna), písemnými pokyny, školením i individuálními konzultacemi.

Libuše Čížková

Čtyři otázky pro Arnošta Goldflama

**S Vaším jménem bývají spojovány profese jako herec, režisér, dramatik, spisovatel. Veřejnost už méně ví, že jste také vysokoškolský pedagog. Jaké místo zaujímá učení na vysoké škole, konkrétně na JAMU, mezi vašimi de-
vaterými řemesly?**

Už v dřívějších letech, to je vlastně ještě před převratem, jsem měl možnost působit relativně často na dílnách ÚKVC a tam jsem se setkával se zájemci o divadlo, s amatéry, se zajímavými lidmi. Častým námětem dílen byla např. autorská divadelní tvorba, od scénáře k inscenování, k realizaci. To mě bavilo a zdálo se mi, že bych k takovému setkávání měl docela vztah. A tak když jsem pak po roce 89 dostal nabídku k působení na JAMU, přijal jsem ji rád a se zájmem. Vlastně mě to pořád docela baví a dává mi to možnost využít tu divadelní zkušenost, co mám, k tomu nějak ji reflektovat, jsem donucen to vše formulovat, pojmenovat, uvědomovat si to všechno. Je to možná jakási zpětná vazba. To, co dělám, musím ve škole převést do nějakého pojmenovatelného a pojmenovaného sdělení.

Jsou učitelé, kterým se jejich povolání zamlouvá také proto, že styk s mladými lidmi je pro ně obohacující, inspirativní. Myslíte si, že i touto cestou se lze dovědět něco o sobě a získat podněty pro vlastní tvorbu?

Určitě. Můj vztah ke studentům je, doufám, stále partnerský. Mluvím a debatuji s nimi nad konkrétními věcmi o všem, co chtějí vědět a co mi chtějí sdělit. Vyměňujeme si názory a debatujeme o všem, doufám, že bez zábran. Takže se snad i dozvím, co ve mně za ta léta zatuhlo, zkamenělo. Pak jsem snad i schopen se podívat na svou práci jejich očima. Na témata, tituly, postupy vnímání...

Jako praktický divadelník máte jistě zkušenosti s rozmanitými generacemi diváků. Představují vaši studenti nějakou vyhraněnou generaci? Jak

byste ji charakterizoval? A projevuje se tato generace také v hledišti?

Tato generace nemá tu naši opatrnost, jakousi ostražitost a pocit, že jsme jen takoví chudáci, kterým může být brzo jejich hraní učiněna přítrž. Tato generace je sebevědomá, ví, že jejich činnost je legitimní a svéprávná. Mají se – celkem správně – za tvůrce a podle toho se chovají. Jsou hrdější a svobodnější. A snad někdy i odvážnější a dobrodružnější.

Divadlo může být řemeslo, schopnost zručně a nekonfliktně bavit platícího diváka, nebo může být náročnou osobní objevitelskou cestou. Jak dalece může pedagog ovlivnit, kterým z těchto směrů se student vydá? Čemu vůbec můžete své studenty naučit?

Moje učení je samozřejmě založeno na tom, že na druhé straně je zájem učit se. Já se nesnažím své studenty formovat do určitého kadlubu, snažím se jim nabídnout co nejvíce ze svých zkušeností a také jim poskytnout možnost setkání s jinými tvůrci, s jinými režiséry. Chci jim dát možnost poznat co nejvíce postupů a cest, co nejvíce názorů a poetik. Z toho pak vyplyne přirozeně jejich vlastní volba, vlastní poetika, vlastní režijní či autorský rukopis. Chtěl bych jim poskytnout – jak ve výuce režie, tak autorské tvorby – možnost poznat a sám zkusit co nejvíce a co nejrůzněji. Pak snad, při znalosti jakéhosi základního praktického vybavení, mohou jít vlastní cestou a je na nich, jaká cesta to bude.

Ptala se Jaroslava Suchomelová

Doc. Arnoštu Goldflamovi dodatečně, ale o to srdečněji blahopřejeme k jeho nedávným šedesátinám.

Absolventi JAMU sbírají ceny THALIE

Už brzy se rozběhne každoroční udělování nejrůznějších ocenění uměleckých výkonů uplynulého roku. Budou se hodnotit výkony pěvecké, hudební, televizní, filmové, a celý ten maratón, jemuž přihlížejí prostřednictvím televizních přenosů statisíce lidí, skončí v druhé polovině března vyhlášením divadelních cen THALIE za nejlepší výkony činoherní, operní, muzikálové a baletní. Ceny THALIE se letos budou udělovat už popatnácté a za tu dobu si vydobily mezi divadelníky i diváky značnou prestiž. Laureátů je už slušný počet, protože kromě cen za konkrétní výkony se uděluje i THALIE za celoživotní herecké mistrovství a THALIE pro mladého činoherce do 33 let, a když se na tu řádku jmen podíváme, nalezneme možná až překvapivě vysoký počet herců, kteří se na divadelní prkna vydali právě z Janáčkovy akademie múzických umění v Brně.

Mezi těmi staršími nalezneme jména Blanky Bohdanové, Josefa Somra a Jaroslava Dufka, střední generace je zastoupena mimo jiné Zdenou Herfortovou, Věrou Galatíkovou, Ladislavem Županičem, a postupně se mezi laureáty objevuje Helena Čermáková, Daniela Šinkorová, ta je dokonce už majitelkou dvou Thalíí, Jiří Horký, Tomáš Šulaj. Také v kategorii mladých činoherních talentů „bodovali“ často naši absolventi, za nejvýraznější talenty byli vyhlášeni v předcházejících ročnících Alena Antalová, Filip Čapka a Evelyn Pacoláková. Dušan Vitázek si odvážel muzikálovou THALII ještě v době, kdy byl studentem školy.

Bohyně umění, Diova dcera Thaleia, měla původně v antice ve své péči jen komedii. Postupně se však stala patronkou všech divadelních žánrů a čeští divadelníci si ji vyvolili i za patronku svých vrcholných cen. I když bývá přizeň bohyň vrtkavá, máme dost důvodů věřit, že absolventům naší školy zachová přízeň a že se budou i v příštích letech objevovat mezi jejími favority.

(jsu)

Program Aktion

Díky programu Aktion zaměřenému na česko-rakouskou spolupráci ve vědě a vzdělání uskutečnila se v roce 2006 vzájemná výměna mezi DIFA JAMU a Universität für Musik und Darstellende Kunst Graz. V dubnu se rakouská škola zúčastnila festivalu Setkání/Encounter v Brně, kde odehrála představení hry F. Grillparzera Libusha (studentka Magdalena Hirschal zde získala cenu za „vyjádření a působnost verše“ v stylizovaném nastudování).

Dále rakouští studenti zhlédli několik klauzurních představení DIFA a vyslechli přednášky prof. PhDr. Bořivoje Srby a MgA. Davida Drozda.

Druhá část projektu proběhla v listopadu 2006. Deset studentů a dva pedagogové Divadelní fakulty JAMU navští-

vili KUG Graz, kde v rámci minifestivalu divadelních škol z Grazu, Brna a Rostocku „Wir spielen uns was vor“ prezentovali inscenaci „Hra na Leara aneb Proč sedm hvězd je sedm hvězd“ (O. Smilková a B. Vaculová, na motivy W. Shakespeara). Inscenace zde měla mimořádný ohlas.

V rámci festivalu jsme zhlédli také představení studentů Institutu herectví Graz „Literatur“ a „Das Bacchusfest“ (A. Schnitzler) a jejich absolventský program. Dále pak představení Institutu herectví Rostock „Višňový sad“ (A. P. Čechov).

Další částí programu byla přednáška prof. Evelyn Deutsch – Schreiner „Současné rakouské divadlo a drama“ a workshop prof. Axela Richtera „Od textu ke scénickému obrazu“.

V rámci setkání v KUG Graz prodiskutovalo vedení obou škol budoucí spolupráci, plánovanou na rok 2008.

Lucie Abou

Global versus Local – konference FIRT

Divadelní fakulta JAMU je již několik let členem nejvýznamnější organizace sdružující de facto všechny divadelní badatele po celém světě, organizace s jednoduchým a výstižným názvem The International Federation for Theatre Research, tedy FIRT. Ta každoročně pořádá výroční konferenci, jež je vskutku nejvyšší a jaksí zastřešující akcí v rámci různých podniků spojených s FIRT, jde o záležitost stejně tak reprezentativní, jako pracovní. S tematickým vymezením Global versus Local proběhla tentokrát v Helsinkách ve dnech 7. –12. srpna 2006.

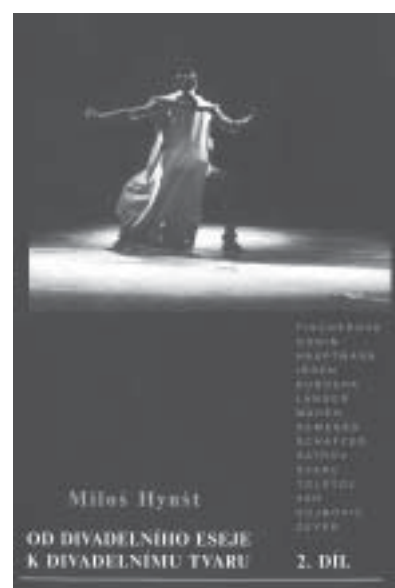
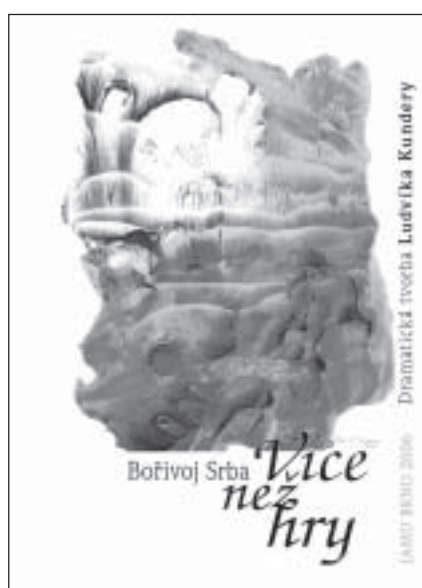
Na samotné konferenci bylo podle všech údajů dosud vůbec nejvíc účastníků v její historii (přes 400 lidí!). Svůj pobyt na konferenci jsem se rozhodl maximálně využít, a to nejen pro běžné vystoupení v konferenčním panelu, ale také pro účast v tzv. pracovní skupině Performance Analysis.

Tyto skupiny pracují většinou soustředěně delší dobu na jednom tématu, někdy je možnost se k nim připojit – což

v případě skupiny Performance Analysis letos možné bylo. Práce skupiny probíhá pouze formou diskusí nad příspěvky zaslanými dopředu. Práce se skupinou se účastní např. prof. Eli Rozik z Tel-Avivu a několik dalších kapacit světové teatrologie (Maria Shevtsova, Freddie Rokem). Celkem bylo předloženo 17 diskusních textů, v úhrnu přes dvě sta stránek inteligentních a inspirativních studií poskytujících dobrý přehled o dnešních metodologických trendech analýzy divadelního představení. Sám jsem přispěl analýzou Léblova Racka, která byla přijata velmi vstřícně, a diskuse mi pomohla vyjasnit některé metodologické problémy, které prozatím bádání o českém – zřejmě postmoderním? – divadle přináší. I osobní kontakty, které jsem při účasti na tomto diskusním fóru získal, nám mohou pomoci při rozvíjení výzkumu v oblasti současného divadla a režie druhé poloviny 20. století. K samotnému tématu konference jsem přispěl srovnáním pohledu na globalizaci ve hrách Akvabely David Drábka a Smetení Antigony Romana Sikory.

David Drozd

Není to tak dávno, co jsme v Občasníku věnovali velký prostor dvěma významným osobnostem naší školy, prof. Bořivoji Srbovi a doc. Miloši Hynštovi, u příležitosti jejich životních jubilejí. Čas rychle ubíhá a jsme tu znovu s gratulací – tentokrát k pětasedmdesátinám B. Srby a pětasmesátinám M. Hynšta. Oba jubilanti patří k nejpilnějším autorům produkce Edičního střediska JAMU. Připomínáme jejich dvě nejnovější publikace a sborník věnovaný prof. Srbovi.

Bratislava ENCACT/Reloaded 3 18. – 20. 5. 2006

V květnu 2006 mělo několik studentů obou fakult JAMU čest zúčastnit se v Bratislavě setkání mezinárodní společnosti ENTATC – společnosti sdružující instituce a jednotlivé profesionály pracující v oblasti vzdělávání na poli kulturního managementu. Tato společnost existuje již od roku 1992, kdy byla založena v Polsku, a za roky svého působení se rozrostla do třiceti šesti zemí světa a má dnes více než sto členů.

Setkání v Bratislavě bylo jednou z pravidelných konferencí členů ENCACT a externích zájemců. Vedle oficiální části, v jejímž rámci probíraly důležité obecné problémy kultury jako takové a celkové kulturní klima ve světě, probíhaly jednotlivé přednášky členů z různých států na aktuální témata a nastiňovala se celková koncepce politiky společnosti, byla odděleně organizována i studentská část.

Studenti kulturního managementu (nikde ve světě neexistuje vydělení oborů hudebního a divadelního managementu) měli bohatý vedlejší program, v jehož průběhu se navzájem poznávali a porovnávali zkušenosti i možnosti svých zemí.

Je však třeba podotknout, že studentská odborná část byla značně chudá. Chybělo propojení s částí oficiální, navázání na skutečné problémy a informace o aktuálních trendech kulturního managementu, které byly na oficiální části probírány. Program studentů byl spíše jakousi volnou, konkrétními fakty nepodloženou diskusí o jednotlivých snech a nápadech, popř. jej doplňovaly jakési úvodní, spíše motivační přednášky od úspěšných manažerů o jejich funkčních projektech, ovšem jen ve velmi obecné rovině jako pro laickou veřejnost. Tento nedostatek tvůrčí práce a optimálně stimulujících přednášek byl skutečně markantní vadou na kráse studentské části konference.

Přesto byly pro nás – mladé manažery – možnosti a podněty celé konfe-

— Práce v týmu na fiktivním mezinárodním projektu

rence značné. A to jak z hlediska navázání nových kontaktů a získání inspirace od ostatních studentů, tak po stránce teoretické. Bylo totiž samozřejmě možné navštěvovat samostatně libovolný program oficiální části konference, kde se ve světových jazycích (vždy také se simultánním překladem do angličtiny) probíraly ožehavé problémy současného kulturního managementu, plány zaměřené do budoucna a řada dalších otázek pro nás velmi podnětných.

Helena Macháčková a Josef Korda

Divadelní Luhačovice 2006

V předposledním prázdninovém týdnu se uskutečnil 8. ročník festivalu komorní divadelní tvorby Divadelní Luhačovice 2006, u jehož zrodu byl v zastoupení Janáčkovy akademie její tehdejší rektor prof. Alois Hajda.

Naskytl se mi příležitost stát se jedním z členů redakce Festivalového věčnicku Divadelních Luhačovic. Bylo pro mě velkým překvapením, že produkci a redakci celé akce mají ve svých rukou studenti SOŠ Luhačovice pod vedením svých pedagogů. Nezdálo se mi obvyklé, že by studenti střední školy organizovali festival, ve kterém vystoupí profesionální soubory. A že to zvládli na výbornou, mohu jen potvrdit. Bylo mi potěšením potkat partu mladých lidí, kteří jsou ochotni „urvat“ z prázdnin předposlední týden a vnuknout mu určitou dávku aktivity. Pracovali pilně, cílevědomě, nenásilně.

I když tentokrát nebyla v repertoáru přehlídky zastoupena inscenace Studia Marta, s výjimkou představení bra-

tislavského (Astorka Korzo '90) a litvínovského (Docela malé divadlo) účinkovali ve všech dalších studentů nebo absolventů JAMU všech generací (Polárka Brno, Slovácké divadlo Uherské Hradiště, Klicperovo divadlo Hradec Králové). Prezidentem luhačovického festivalu je rovněž náš absolvent, člen souboru Divadla na zábradlí herec Miloslav Mejzlík.

Součástí off programu byla výstava scénografických prací Ladislava Vychodila a jeho žáků; uskutečnila se rovněž přednáška předního českého psychiatra

ra MUDr. Jana Cimického na téma Léčba divadlem – teatroterapie.

Festivalovou cenu si odvezlo brněnské divadlo Polárka za inscenaci pohádky Zakletá Marie v režii Evy Tálkové a za hudební a výtvarné řešení Kytice, jejímž režisérem je Martin Františák.

Prožít o prázdninách bohatý divadelní týden v místě, k němuž má Janáčkovy akademie od svých počátků zvlášť vřelý vztah, bylo příjemné pro diváky i organizátory. Jako studentka divadelního manažerství jsem si navíc přivezla z Luhačovic i nejednu novou zkušenost.

Markéta Lukášková

Životní jubilea pedagogů a zaměstnanců JAMU (únor – červen 2007)

Únor

Doc. Mgr. František Derfler
Jarmila Hniličková
Doc. František Kantor
Mgr. Ivana Kloubková

Březen

Prof. Anna Barová
PhDr. Jiří Pelán

Duben

Prof. Jiřina Kolmanová
Jiří Mrázek

Doc. MgA. Ivan Séquardt
Doc. Wolfgang Spitzbardt,
Dipl. sprachmittler

Květen

Jiří Dostál
Doc. Rostislav Hališka
Zuzana Parmová

Červen

Milada Káňová
Pavel Novotný
PhDr. Jaroslava Suchomelová

Pro studenty p'edmaturnitních a maturitních ročníků st'edních škol probíhá jí každoročně na podzim veletřhy pomaturitního a celoživotního vzd'elávání vysokých škol a vzd'elávacích institucí. JAMU se prezentuje na dvou z nich: v České republice je to brněnský Gaudeamus a na Slovensku Akad'emia v Bratislavě.

13. ročník veletřhu pomaturitního a celoživotního vzd'elávání Gaudeamus se konal od 31. 10. do 3. 11. 2006 v areálu brněnského výstaviště. V historii veletřhu byl letošní ročník mimořádný z několika důvodů:

- zúčastnilo se ho nejvíce vystavovatelů
- výrazně vzrostl podíl zahraničních vystavovatelů
- poprvé měli studenti k dispozici podrobný abecední rejstřík všech studijních oborů
- poprvé mohli studenti využít bezplatného poradenského servisu při vyhledávání žádaného studia

Grafická úprava expozice JAMU, kterou připravili studenti DIFA z oboru scénografie, byla tradičně zaměřena na divadelní a koncertní akce předchozího akademického roku. Na přípravě veletřhu se podílela referentka studijního oddělení rektorátu JAMU, která byla přítomna po celou dobu jeho konání. Základní podmínky přijímacího řízení a přehled oborů otevíraných pro akademický rok 2007/2008 v tištěné podobě připravily a v potřebném množství zajistily studijní referentky fakult.

Informace o studiu na naší škole podávali po celou dobu trvání veletřhu rovněž vybraní studenti obou fakult. Podrobně odpovídali na dotazy návštěvníků, z nichž se někteří ve studijních oborech dobře orientovali. Pro ty, kteří JAMU teprve objevili, jsme byli průvodci školou od „A“ až do „Z“.

Nejvíce dotazů se opět týkalo činoherního a muzikálového herectví na Divadelní fakultě, zájem o studium na Hudební fakultě byl orientován nejvíce na hudební manažerství a zpěv.

Potěšila mě věta z doručené e-mailové pošty studentky gymnázia v Bratislavě Magdy Brunclíkové: „Na výstavě Gaudeamus som sa rozprávala s jedným studentom, ktorý studuje práve hudobný management a veľmi ma to nadchlo“. Za výbornou prezentaci „svěho“oboru patří dík studentovi hudebního manažerství Josefu Kordovi.

Zájem o studijní obory JAMU je vysoký, vážní zájemci se zajímali nejen o průběh přijímacích zkoušek, ale mnohdy také již o podrobnou náplň studia daného oboru. Studium na vysoké umělecké škole je pro některé středoškoláky trochu vzdálené a i atraktivní, jejich dotazy tomu mnohdy odpovídaly.

10. ročník veletřhu pomaturitního vzd'elávání Akad'emia probíhal ve dnech 10. – 12. října 2006 ve výstavních prostorách Bratislavského kulturního a informačního střediska v Bratislavě. Stánek naší školy byl upraven plakáty z divadelních a koncertních akcí obou fakult. Informace uchazečům o studium na naší škole podávaly referentky studijního a zahraničního oddělení rektorátu JAMU. Zájem o všechny obory oproti loňskému roku, kdy se naše škola prezentovala poprvé, značně vzrostl, což bylo znát i na počtu rozdaných informačně-propagačních materiálů. V letošním roce byl veletřh rozšířen o nabídku několika zahraničních vysokých škol.

Z aktuálních veletřžních perliček:

„Janáčkova akademie múzických umění, tak to vyučujete vlastně muziku, že?“

„Musím umět noty, kdybych se chtěl hlásit na kytaru?“

„Podívejte se na mě, myslíte že moje váha má vliv na přijímačky na herectví?“

„Hraji v metalové skupině, můžu si u vás rozšířit obzor?“

„Říkáte činoherní herectví, ale já chci hrát jenom ve filmu.“

–jh–

MgA. Lucie Abou,
Divadelní fakulta

Mgr. Libuše Čížková,
vedoucí Knihovny JAMU

MgA. David Drozd,
Divadelní fakulta

Josef Korda,
student HF

prof. PhDr. Josef Kovalčuk,
děkan Divadelní fakulty JAMU

G. Liřanov,
VGJK Moska

Markéta Lukášková,
studentka DIFA

Helena Macháčková,
studentka HF

prof. Ing. Emanuel Ondráček, DrSc.,
emeritní rektor VUT Brno

Peter Páluš,
student teatrologie FF UP Olomouc

prof. Jiří Skovajsa,
Hudební fakulta JAMU, ředitel MIK

prof. Bohumil Smejkal,
Hudební fakulta JAMU

Oxana Smilková, CSc.
Divadelní fakulta JAMU

prof. Adolf Sýkora,
Hudební fakulta JAMU,
předseda poroty Soutěže Leoše Janáčka

PhDr. Jaroslava Suchomelová,
vedoucí Edičního střediska JAMU

MgA. Jan Šotkovský,
Divadelní fakulta

prof. Alena Štěpánková-Veselá,
emeritní rektorka JAMU

JUDr. Lenka Valová,
kvestorka JAMU, členka předsednictva RVŠ

Autoři kreseb a fotografií:

Petr Baran, Jana Hallová, Zdeněk Kolařík,
Pavel Nesvadba, archiv

OBČASNÍK JAMU I/2007

Redakčně připravili

Jaroslava Suchomelová (ES JAMU)

Miroslav Plešák a Jindra Bártová

E-mail: suchomelova@jamu.cz

Sazba: Donato, Šaracova 2, Brno

Tisk: Ediční středisko JAMU

Noví profesori a docenti JAMU

Divadelní fakulta:

Prof. Mgr. Ján Zavarský

Doc. Jana Janěková

Doc. Wolfgang Spitzbardt,

Dipl. sprachmittler

Hudební fakulta:

Prof. František Emmert

Prof. Jiří Skovajsa

Doc. MgA. Marcela Jelínková

Doc. Mgr. Šárka Křmelová

Mahenova činohra spolupracuje s JAMU v rámci ESF

Kvalitativní rozvoj studijního programu cestou spolupráce s profesionálními uměleckými tělesy je název projektu, na němž participuje i Mahenova činohra Národního divadla v Brně. V praxi to znamená: přizvat studenta umělecké školy k realizaci některé z inscenací v profesionálním divadle.

„Evropské strukturální fondy (ESF) vypsalý grand na spolupráci,“ vysvětluje tutorka a koordinátorka v uplynulém roce za Mahenovu činohru Alena Kerelová. „Vznikl projekt, v jehož rámci mohou studenti, teď budu hovořit za Divadelní fakultu Janáčkovy akademie múzických umění, být při vzniku inscenací. Jedná se o studenty režie, dramaturgie, jevištní technologie, scénografie a divadelního manažerství.“

Cílem projektu je seznámit studenty s profesionálním prostředím již v průběhu jejich studia, aby byli lépe připraveni na vstup do zaměstnání. Poskytnout jim možnost prezentovat se přímou spoluprací s uměleckým tělesem potenciálnímu zaměstnavateli a také si vytvořit pozici pro přijetí do pracovního poměru po skončení studia.

V Mahenově činohře tak potřebné zkušenosti v praxi získávali studenti režie u Jana Kačera při vzniku inscenace Matka Kuráž a její děti, u Jakuba Korčáka při Dvanácti rozhněvaných mužích a u Petra Štědrone v rámci Terezínského kabaretu. Studenti jevištní technologie se podíleli na Matce Kuráži a na Hořkých slzách Petry von Kantové. Také budoucí dramaturgové nahlédli do práce divadelního souboru, a to při inscenaci Démoni. Jedná se o studenty prvního a druhého ročníku JAMU.

„Grant zabezpečuje finanční hodnocení vedoucí jednotlivých stáží, tedy zaměstnance divadel nebo hostující umělce, kteří stáž vedou,“ pokračuje Alena Kerelová. „Student je s nimi na zkouškách a učí se, jak to chodí v praxi. V Mahenově činohře tahle spolupráce začala Matkou Kuráží 1. ledna 2006. Konkrétně na této stáži byli posluchač druhého ročníku režie Petr Kryštof a dva studenti z jevištní technologie prvního ročníku, Tomáš Jiřík a Martin Krytinář.“

Další bod, který si projekt vytyčuje, je větší sepětí mezi studiem a praxí. Chce dojít k identifikaci překážek, které mohou zabránit absolventům v uplatnění v praxi, a následně vytvořit možnosti k odstranění těchto překážek. Většinou zaměstnavatelé by tak měli získat možnost zasahovat přímo do formování studijního plánu studentů, vedoucí stáží totiž nemají pouze možnost hodnotit úroveň studenta, ale zároveň mohou formulovat návrh a doporučovat změny v přípravě studenta pro praxi.

„Seznámení se specifickým provozem „velkého“ divadla považuji za nedílnou součást studia divadelní režie,“ říká umělecký šéf Mahenovy činohry, režisér a také pedagog Jakub Korčák. „Nahlédnutí do zápasu o zrod inscenace je užitečné v každé fázi studia. Nejde jen o vyrovnání se s velkým prostorem, ale i o komunikaci se souborem složeným z generačně i názorově různorodých a osobnostně vyhraněných individualit, s nimiž je třeba hledat společnou řeč a objevovat společné téma. Je to zcela jiný druh práce než tvorba inscenace v malém studiovém prostoru se skupinkou spolužáků, kterou znají studenti ze školy. Pro mě samotného bylo nesmírně důležité seznámat se vedle školy i s prací nejrozličnějších režisérů a různými metodami práce s hercem. Setkával jsem se tak např. s Janem Grossmanem, Janem Kačerem a během své moskevské stáže i s Anatolijem Vasiljevem, Anatolijem Efroseem nebo Jurijem Ljubimovem. Za tyto zkušenosti budu vždycky velmi vděčný,“ podotkl Jakub Korčák.

—ota—

— Posluchač režie Divadelní fakulty JAMU Petr Kryštof s režisérem Janem Kačerem při zkoušce Matky Kuráže. Foto Jana Hallová. —